

Rím ustanovuje videnie – číslo tri

Spojené štáty a prorocké videnie: výzva k hlbokému biblickému štúdiu a porozumeniu

Jeff Pippenger

2024-07-14

V predchádzajúcich dvoch článkoch, ktoré sa zaoberali súkromným výkladom tvrdiacim, že Spojené štáty boli predobrazené „lupičmi tvojho ľudu“, ktorí „ustanovujú videnie“ v jedenástej kapitole Daniela, vo verši štrnásť, sme citovali výrok z pera Ellen Whiteovej, ktorý znel: „Členovia cirkvi budú jednotlivo skúšaní a preverovaní.“ Tento proces preverovania, skúšania a preosievania, ktorý je v tretej kapitole Malachiáša predstavený ako Posol zmluvy, čistiaci striebro a zlato, teraz prebieha. V tretej kapitole Malachiáša sa označuje ako očisťovanie.

A bude sedieť ako tavič a čistič striebra; a očistí synov Léviho a prečistí ich ako zlato a striebro, aby mohli prinášať Hospodinovi obetu v spravodlivosti. Potom bude obeta Júdu a Jeruzalema príjemná Hospodinovi ako za dávnych dní a ako v niekdajších rokoch. Malachiáš 3:3, 4.

Tí, ktorí sa pridávajú predstavy, že Spojené štáty sú symbolom, ktorý ustanovuje videnie, neboli schopní alebo ochotní pochopiť, že posolstvo, ktoré bolo odpečatené v júli 2023, je tým, čo preosieva kandidátov, aby boli medzi stoštyridsiatimi štyrmi tisícmi. V synagóge v Kafarnaume bolo predobrazené záverečné preosiatie stoštyridsiatich štyroch tisícov.

„Ježiš im otvorene povedal: ‚Sú medzi vami takí, čo neveria;‘ a dodal: ‚Preto som vám povedal, že nikto nemôže prísť ku mne, ak mu to nie je dané od môjho Otca.‘ Chcel, aby porozumeli, že ak nie sú priťahovaní k nemu, je to preto, že ich srdcia nie sú otvorené Svätému Duchu. ‚Telesný človek neprijíma veci Ducha Božieho; lebo sú mu bláznovstvom, ani ich nemôže poznať, pretože sa duchovne posudzujú.‘ 1 Corinthians 2:14. Jedine vierou duša hľadá na Ježišovu slávu. Táto sláva je skrytá, kým sa skrze Svätého Ducha v duši neroznieť viera.“

„Verejným pokarhaním ich nevery sa títo učeníci ešte viac odcudzili Ježišovi. Veľmi sa rozhorčili a v túžbe zraniť Spasiteľa a uspokojiť zlobu farizejov sa Mu obrátili chrbtom a opovržlivo Ho opustili. Urobili svoje rozhodnutie — prijali formu bez ducha, šupku bez jadra. Svoje rozhodnutie už nikdy potom neodvolali, lebo viac nechodili s Ježišom.“

„Lopata jeho je v jeho ruke a dokonale prečistí svoje humno a svoju pšenicu zhromaždí do sýpky.“ Matúš 3,12. Toto bol jeden z časov preosievania. Slovmi pravdy sa plevy oddeľovali od pšenice. Pretože mnohí boli priveľmi márniví a samospravodliví, aby prijali napomenutie, priveľmi milovali svet, aby prijali život pokory, odvrátili sa od Ježiša. Mnohí stále robia to isté. Duše sú dnes skúšané tak, ako boli skúšaní tí učeníci v synagóge v Kafarnaume. Keď je pravda privedená k srdcu, vidia, že ich životy nie sú v súlade s Božou vôľou. Uvedomujú si potrebu úplnej zmeny v sebe; no nie sú ochotní prijať dielo sebazaprenia. Preto sa hnevajú, keď sú ich hriechy odhalené. Odchádzajú pohoršení, tak ako učeníci opustili Ježiša a reptali: „Tvrdá je to reč; kto ju môže počúvať?“ Túžba vekov, 392.

„Slovami pravdy“ bolo znázornené zlato a striebro z Malachiášovho obrazu záverečného očistenia chrámu stoštyridsiatichštyritisíc.

Hľa, ja pošlem svojho posla, a pripraví cestu predomnou; a Pán, ktorého hľadáte, náhle príde do svojho chrámu, áno, posol zmluvy, v ktorom máte záľubu: hľa, príde, hovorí Hospodin zástupov. Ale kto znesie deň jeho príchodu? a kto obstojí, keď sa zjaví? Lebo je ako oheň taviča a ako lúh bieličov. Malachiáš 3:1, 2.

Všetci proroci vrátane Malachiáša označujú posledné dni. V prvom z týchto článkov sme citovali The 1888 Materials, strana 403, kde sme poučení: „Ten, kto spočinie uspokojený svojím vlastným súčasným nedokonalým poznaním Písma, domnievajú sa, že to postačuje na jeho spasenie, spočíva v osudnom klame. Je mnoho takých, ktorí nie sú dôkladne vyzbrojení biblickými dôkazmi, aby boli schopní rozoznať blud a odsúdiť každú tradíciu a poveru, ktoré boli podstrčené ako pravda.“ Tí, ktorí sú v tom istom odseku označení, „nie sú usilovnými študentmi Biblie“, ktorí „neskúmali s určitým cieľom“ tie „miesta Písma“, pri ktorých existujú „rozdiely názorov“. Tí, ku ktorým sa obracia, „nečítajú Bibliu [s cieľom] privlastniť si jej dreň a tuk pre svoje vlastné duše. Necítia, že je to hlas Boží, ktorý k nim hovorí. Ale ak by sme chceli porozumieť ceste spasenia, ak by sme chceli vidieť lúče Slnka spravodlivosti“, musia „skúmať Písma s určitým cieľom“.

Prvý článok poukázal na to, že jedným z prvkov ich mylného prorockého modelu je pasáž z Veľkého sporu, v ktorej sa uvádza: „Rímanstvo v Starom svete a odpadlický protestantizmus v Novom budú sledovať podobný postup voči tým, ktorí zachovávajú všetky Božie prikázania.“ The Great Controversy, 615. Ich súkromný výklad tvrdí, že táto veta označuje „rímanstvo“ za minulé dejiny a „odpadlický protestantizmus“ za moderný svet. Po gramatických dôkazoch, že aplikácia, ktorú na túto vetu robia, bola vykrútená z jej správneho významu, nepredložili nijaké verejné odvolanie nesprávnej aplikácie. V skutočnosti použili práve túto pasáž na propagáciu svojho nasledujúceho stretnutia cez Zoom. Napriek tomu sme poučení, že „Na všetkých by sme mali naliehať pôsobiť, aby si uvedomili nevyhnutnosť usilovného skúmania Božej pravdy, aby mohli vedieť, že to, čo poznajú, je pravda.“ Nebola vyvinutá nijaká snaha odvolať nepravdivé tvrdenie, čo sa javí ako dôkaz, že tí, ktorí presadzujú túto nesprávnu aplikáciu, „usilovne neskúmajú“ s cieľom „poznať, čo je pravda“.

Od začiatku tohto sporu sme k nemu pristupovali tak, akoby bol viac než iba nezhodou medzi pravdou a bludom o tom, koho predstavujú lúpežníci tvojho ľudu, a na tomto stanovisku stále zotrávam. Články o knihe Daniel dospeli pri dvojstom článku do bodu, v ktorom bol význam veršov trinásť až pätnásť jedenástej kapitoly Daniela dôkladne vyložený. Tieto verše predstavujú dejiny od roku 1989 až po čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon, ktorý sa nachádza vo verši štyridsať jedenástej kapitoly Daniela.

Túto dejinnú líniu sme označili za skryté dejiny štyridsiateho verša. Taktiež sme určili, že keď sestra Whiteová uvádza, že „zapečatenou knihou nie je Zjavenie, ale tá časť Danielovho proroctva, ktorá sa vzťahuje na posledné dni“, potom skryté dejiny Daniela 11,40 sú „tou časťou Danielovho proroctva“. Verše trinásť až pätnásť predstavujú prorockú pravdu, ktorá je v posledných dňoch odpečatená. Tieto tri verše sú teda tiež predstavené ako „Zjavenie Ježiša Krista“ aj ako „Sedem

hromov“ v knihe Zjavenia, ktorá je odpečatená tesne pred uzavretím doby milosti. Keď sestra Whiteová odkazuje na „tú časť knihy Daniel“, oddiel, v ktorom sa tento výrok nachádza, uvádza:

„Nech si nikto nemyslí, že preto, lebo nedokáže vysvetliť význam každého symbolu v Zjavení, je pre neho zbytočné skúmať túto knihu v snahe poznať význam pravdy, ktorú obsahuje. Ten, ktorý zjavil tieto tajomstvá Jánovi, dá usilovnému hľadačovi pravdy predchut' nebeských vecí. Tým, ktorých srdcia sú otvorené prijatiu pravdy, bude umožnené porozumieť jej učeniám a bude im udelené požehnanie zasľúbené tým, ktorí „počúvajú slová tohto proroctva a zachovávajú, čo je v ňom napísané.““

„V Zjavení sa stretávajú a završujú všetky knihy Biblie. Tu je doplnok ku knihe Daniel. Jedna je proroctvom; druhá zjavením. Knihou, ktorá bola zapečatená, nie je Zjavenie, ale tá časť Danielovho proroctva, ktorá sa vzťahuje na posledné dni. Anjel prikázal: „Ale ty, Daniel, zavri tieto slová a zapečat' knihu až do času konca.“ Daniel 12,4.“ Skutky apoštolov, 584, 585.

Slovo „doplnok“ znamená priviesť k dokonalosti. Tá časť knihy Daniel, ktorá sa vzťahuje na posledné dni a ktorá je rozpečatená v čase konca, sa stáva dokonalou, keď je spojená „riadok na riadok“ so „Zjavením Ježiša Krista“ a so „Siedmimi hromami“. Tieto tri znázornenia tvoria posolstvo, ktoré je rozpečatené, a preto predstavuje „slová pravdy“, ktoré sa používajú na „očistenie“ stoštyridsaťštyritisíc pri záverečnom očíšťovaní chrámu podľa Malachiáša, ako je to znázornené vo veršoch trinásť až pätnásť Daniel 11. Verš uprostred je veršom, v ktorom je znázornený súčasný spor, a ako taký predstavuje totožný spor, ktorému čelili milleriti vo svojich prorockých dejinách.

Tvrdiť, že „lupiči tvojho ľudu“ vo verši štrnásť sú Spojené štáty, je dokonalou paralelou k protestantom z milleritských dejín, ktorí tvrdili, že lupiči predstavovali Antiocha Epifana. Spor očistí trosku od zlata a striebra, no dôležitejšie je, že bolo dovolené, aby tento spor viedol tých, ktorých predstavujú leviti v tretej kapitole Malachiáša, k hlbšiemu štúdiu Božieho prorockého Slova než kedykoľvek predtým. „Muž so štetcom na prach“ zo sna Williama Millera teraz vymetá z miestnosti falošné mince a klenoty vopred pred svojím dielom opätovného zoradenia pravých klenotov do dokonalého poriadku, ktorý žiari desaťkrát jasnejšie než slnko.

Spor bolo dovolené, aby sa uskutočnil práve za tým účelom, aby vykonal toto dielo, lebo nám bolo oznámené, že „Boh prebudí svoj ľud; ak zlyhajú iné prostriedky, vojdú medzi nich bludy, ktoré ich preosejú a oddelia plevy od pšenice. Pán vyzýva všetkých, ktorí veria Jeho slovu, aby sa prebudili zo spánku. Prišlo vzácne svetlo, primerané tomuto času. Je to biblická pravda, ukazujúca nebezpečenstvá, ktoré sú bezprostredne pred nami. Toto svetlo by nás malo viesť k usilovnému štúdiu Písma a k nanajvýš kritickému preskúmaniu stanovísk, ktoré zastávame. Boh chce, aby všetky stránky a stanoviská pravdy boli dôkladne a vytrvalo skúmané, s modlitbou a pôstom. Veriaci nemajú spočívať na domnienkach a nejasne vymedzených predstavách o tom, čo tvorí pravdu.“

„Bludy“, ktoré pripúšťa a používa na prebudenie svojich spiacich svätých, sú „staré spory“.

„V dejinách i v proroctve Božie slovo zobrazuje dlhotrvajúci zápas medzi pravdou a bludom. Tento zápas stále trvá. To, čo už bolo, sa bude opakovať. Staré spory budú znovu oživené a

nové teórie budú neustále vznikať. Ale Boží ľud, ktorý svojou vierou a naplnením proroctva zohral úlohu pri zvestovaní posolstiev prvého, druhého a tretieho anjela, vie, kde stojí. Má skúsenosť drahšiu než rýdze zlato. Má stáť pevne ako skala a neochvejne sa pridŕžiavať počiatočnej dôvery až do konca.“ Selected Messages, kniha 2, 109.

Spor o „lupičov z tvojho ľudu“ je starým sporom z milleritskej histórie, ktorý je „počiatkom ich dôvery“, ktorú majú podľa napomenutia držať „pevnú až do konca“. „Počiatok“ „dôvery“ sto štyridsaťštyritisíc predstavujú základné pravdy, ktoré sú znázornené na priekopníckych mapách z rokov 1843 a 1850.

„Nepriateľ sa usiluje odvrátiť mysle našich bratov a sestier od diela prípravy ľudu, ktorý má obstať v týchto posledných dňoch. Jeho sofizmy sú zámerne utvárané tak, aby odvádzali mysle od nebezpečenstiev a povinností tejto doby. Za nič pokladajú svetlo, ktoré Kristus prišiel z neba dať Jánovi pre svoj ľud. Učia, že udalosti, ktoré sú bezprostredne pred nami, nie sú natoľko významné, aby im mala byť venovaná zvláštna pozornosť. Zbavujú účinnosti pravdu nebeského pôvodu a ľud Boží okrádajú o jeho minulú skúsenosť, dávajúc mu namiesto nej falošnú vedu.“

„Takto hovorí Hospodin: Postojte na cestách, a hľadajte, a pýtajte sa na dávne chodníky, kde je dobrá cesta, a chodte po nej.“

„Nech sa nik neusiluje vytrhnúť základy našej viery — základy, ktoré boli položené na počiatku nášho diela modlitebným skúmaním Slova a zjavením. Na týchto základoch stavíme už posledných päťdesiat rokov. Ľudia sa môžu nazdávať, že našli novú cestu a že môžu položiť pevnejší základ než ten, ktorý už bol položený. Ale je to veľký klam. Iný základ totiž nik nemôže položiť okrem toho, ktorý už bol položený.“

„V minulosti sa mnohí podujali budovať novú vieru, ustanovovať nové zásady. No ako dlho obstálo ich dielo?—Čoskoro padlo, lebo nebolo založené na Skale.“

„Nemuseli sa prví učenici stretnúť s výrokmi ľudí? Nemuseli počúvať falošné teórie a potom, keď vykonali všetko, stáť pevne a hovoriť: ‚Nikto nemôže položiť iný základ než ten, ktorý je položený‘?“

„Tak teda máme pevne zachovať počiatok svojej dôvery až do konca. Boh a Kristus poslali tomuto ľudu slová moci, ktoré ho vyvádzali zo sveta, bod po bode, do jasného svetla prítomnej pravdy. So perami dotknutými svätým ohňom Boží služobníci zvestovali posolstvo. Božský výrok potvrdil pečaťou pravosti zvestovanej pravdy.“ Review and Herald, 3. marca 1904.

Jeremiášove „staré chodníky“ sú „základy, ktoré boli položené na začiatku nášho diela“. Tieto pravdy boli založené „na Skale“ a v dejinách mileritov boli týmito základnými pravdami posolstvo „prítomnej pravdy“, ktoré bolo hlásané v rokoch 1842, 1843 a 1844.

„Nech vám Boh pomôže prijať slová, ktoré som hovorila. Tí, ktorí stoja ako Boží strážcovia na múroch Siona, nech sú mužmi, ktorí dokážu vidieť nebezpečenstvá pred ľuďom,—mužmi, ktorí vedia rozlišovať medzi pravdou a bludom, spravodlivosťou a nepravosťou.“

„Zaznelo varovanie: Nesmie sa dovoliť, aby prišlo čokoľvek, čo by narušilo základ viery, na ktorom budujeme od času, keď zaznelo posolstvo v rokoch 1842, 1843 a 1844. Bola som v tomto posolstve a odvtedy stojím pred svetom verná svetlu, ktoré nám Boh dal. Nemienime stiahnuť svoje nohy z plošiny, na ktorú boli postavené, keď sme deň čo deň hľadali Pána v úprimnej modlitbe a usilovali sa o svetlo. Myslíte si, že by som sa mohla vzdať svetla, ktoré mi Boh dal? Má byť ako Skala vekov. Vedie ma odvtedy, čo mi bolo dané. Bratia a sestry, Boh žije, kraluje a dnes pôsobí. Jeho ruka je na kolese a vo svojej prozreteľnosti otáča kolesom v súlade so svojou vlastnou vôľou. Nech sa ľudia nepripútavajú k dokumentom a nehovoria, čo budú robiť a čo nebudú robiť. Nech sa pripútajú k Pánu Bohu nebies. Potom nebeské svetlo zažiarí do chrámu duše a my uvidíme Božiu spásu.“ Review and Herald, 14. apríla 1903.

Posolstvo, ktoré bolo ohlasované „v rokoch 1842, 1843 a 1844“, je posolstvom znázorneným na priekopníckej karte z roku 1843. V máji 1842 bolo vytlačených tristo kariet z roku 1843. Ellen Whiteová a všetci priekopníci vydali svedectvo, že táto karta bola naplnením príkazu z druhej kapitoly Habakuka zapísať videnie a zreteľne ho vyložiť na tabuľkách. Práve v tejto dejinnej skúsenosti bolo tristo milleritických kazateľov a historici Cirkvi adventistov siedmeho dňa dosvedčujú skutočnosť, že všetci používali kartu z roku 1843.

Čo by viedlo človeka k tomu, aby tvrdil, že priekopnícka identifikácia Ríma ako „lupičov tvojho ľudu“, tak ako je znázornená na diagrame, je chybná? Čo by viedlo niekoho k tomu, aby takéto tvrdenie prijal? A predsa, čo vedie tých z nás, ktorí tvrdíme, že prijímame priekopnícke porozumenie, že Rím je symbolizovaný výrazom „lupiči tvojho ľudu“, a predsa v skutočnosti nie sme schopní toto porozumenie sami obhájiť?

V prvom článku sme citovali nasledujúci úryvok:

„Nech je už intelektuálny pokrok človeka akýkoľvek, nech si ani na okamih nemyslí, že nie je potrebné dôkladné a neprestajné skúmanie Písem pre väčšie svetlo. Ako ľud sme jednotlivo povolaní byť študentmi prorocstva. Musíme bdieť s úprimnou horlivosťou, aby sme rozpoznali každý lúč svetla, ktorý nám Boh predstaví.“ Testimonies, zväzok 5, 708.

Tvrdím, že „svetlo, ktoré Boh“ nám teraz predkladá, spočíva v tom, že sme sa ešte plne neprebudili k svojej zodpovednosti osobne porozumieť prvým pätnástim veršom jedenástej kapitoly Daniela, a že sme nepochopili, že verše trinásť až pätnásť tej istej kapitoly predstavujú pravdy, ktoré uskutočňujú konečné očistenie a zapečatenie sto štyridsaťštyri tisíc. Keby v samotných týchto dejinách neboli zavedené nijaké bludy, poskytovalo by to dôkaz, že sme celkom bdeli. Táto polemika však dokazuje opak.

Skutočnosť, že medzi Božím ľudom niet nijakého sporu ani rozruchu, by sa nemala pokladať za presvedčivý dôkaz, že sa pevne pridrža zdravej náuky. Je dôvod obávať sa, že možno jasne nerozlišuje medzi pravdou a bludom. Keď skúmanie Písma neotvára nijaké nové otázky, keď nevzniká nijaký rozdiel v názoroch, ktorý by podnietil ľudí, aby sami skúmali Bibliu a uistili sa, že majú pravdu, bude mnohých aj teraz, ako v dávnych časoch, držať sa tradície a uctievať, čo nepoznajú....

„Boh prebudí svoj ľud; ak iné prostriedky zlyhajú, vzniknú medzi nich herézy, ktoré ich preosejú a oddelia plevy od pšenice. Pán vyzýva všetkých, ktorí veria Jeho slovu, aby sa prebudili zo spánku. Prišlo vzácné svetlo, primerané tomuto času. Je to biblická pravda, ukazujúca nebezpečenstvá, ktoré sú bezprostredne pred nami. Toto svetlo by nás malo viesť k usilovnému štúdiu Písem a k nanajvýš dôkladnému preskúmaniu postojov, ktoré zastávame. Boh chce, aby všetky stránky a stanoviská pravdy boli dôkladne a vytrvalo skúmané, s modlitbou a pôstom. Veriaci nemajú spočívať v domnienkach a nejasne vymedzených predstavách o tom, čo tvorí pravdu. Ich viera musí byť pevne založená na Božom slove, aby keď príde čas skúšky a budú privedení pred rady, aby sa zodpovedali zo svojej viery, boli schopní vydať počet z nádeje, ktorá je v nich, s krotkosťou a bázňou.“

„Burcujte, burcujte, burcujte. Témy, ktoré predkladáme svetu, musia byť pre nás živou skutočnosťou. Je dôležité, aby sme sa pri obhajovaní náuk, ktoré pokladáme za základné články viery, nikdy nedovolili používať argumenty, ktoré nie sú celkom správne.“
Testimonies, zväzok 5, 708.

Ako budeme ďalej pokračovať v tomto skúmaní zlodejov Božieho ľudu, ukážeme, že spor o štrnásty verš jedenástej kapitoly Daniela medzi protestantmi a milleritmi je totožný so sporom medzi novým a súkromným výkladom, podľa ktorého videnie ustanovujú Spojené štáty, a nie Rím. Stanovisko, podľa ktorého Veľký spor vekov používa výraz „starý svet“ na označenie minulých dejín, je „domnienkou a nejasne vymedzenou predstavou“ a je ilustráciou „argumentu, ktorý nie je úplne správny“.

Tí, ktorí použili tento úryvok na podporu svojho domnelého tvrdenia, že milleriti sa mýlili, keď za lúpežníkov tvojho ľudu označili Rím, by mali splniť svoju kresťanskú povinnosť a verejne odvolať svoje tvrdenie, lebo je neudržateľné po gramatickej i historickej stránke. A vy, ktorí v tomto spore stojíte bokom, nesiete zodpovednosť správne rozdeľovať slovo pravdy, lebo ste boli povolaní byť jednotlivcami, ktorí študujú proroctvo, a nie nasledovníkmi ľudskej myšlienky.

Ľudia prekrúcajú Písma na svoju vlastnú záhubu.

A pokladajte zhovievavosť nášho Pána za spásu; ako vám aj náš milovaný brat Pavol podľa múdrosti, ktorá mu bola daná, napísal; ako aj vo všetkých svojich listoch, keď v nich hovorí o týchto veciach; v nich sú niektoré veci ťažko zrozumiteľné, ktoré neučení a nestáli prekrúcajú, ako aj ostatné Písma, na svoju vlastnú záhubu. Vy teda, milovaní, keďže to vopred viete, majte sa na pozore, aby ste aj vy, zvedení bludom bezbožníkov, neodpadli od svojej vlastnej pevnosti. Ale rastite v milosti a v poznaní nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista. Jemu sláva aj teraz, aj naveky. Amen. 2 Peter 3:15–18.

Peter uvádza, že sú to „nevedomí a neustálení“, ktorí „prekrúcajú“ Písma „na svoju vlastnú záhubu“. V súlade s touto skutočnosťou sú opakované napomenutia sestry Whiteovej, aby sme skúmali sami za seba. Ak nenaplníme svoju zodpovednosť byť študentmi proroctva, určujeme si svoju vlastnú záhubu.

To sú násilníci z tvojho ľudu, ktorí uskutočňujú videnie, a Šalamún uvádza, že kde niet videnia, ľud hynie.

Kde niet videnia, ľud hynie; ale blahoslavený je ten, kto zachováva zákon. Príslovia 29,18.

Jedna z definícií slova „zahynúť“ je byť obnažený. Kde jestvuje nesprávne porozumenie videniu, zakladá sa na skutočnosti, že symbol, ktorý toto videnie ustanovuje, nie je pochopený, alebo je pochopený nesprávne. Byť medzi tými, ktorí hynú v Šalamúnovom varovaní, znamená privodiť si nahotu predstavovanú Laodicejčanmi, ktorí sú vyplúť z úst Pána pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone. Prečo by sme mali prijať myšlienku, ktorá prekrúca jasný význam komentárov sestry Whiteovej o starom a novom svete a ktorá odmieta milleritskú identifikáciu, že je to Rím, kto ustanovuje videnie, čo bolo priamo znázornené na tabuľke z roku 1843, ktorá predstavuje základné pravdy adventizmu, a čo je Kristus, Skala vekov, ktorá je predstavovaná každým posvätným znázornením základov?

„Ale každá stavba postavená na inom základe než na Božom slove padne. Kto, podobne ako Židia v Kristových dňoch, buduje na základe ľudských predstáv a názorov, na formách a obradoch ľudského vynálezu, alebo na akýchkoľvek skutkoch, ktoré môže konať nezávisle od Kristovej milosti, ten buduje stavbu svojho charakteru na pohyblivom piesku. Prudké búrky pokušenia odplavia piesčité základ a zanechajú jeho dom ako trosku na brehoch času.

„Preto takto hovorí Pán Hospodin, ... Súd položím za meráciu šnúru a spravodlivosť za olovnicu; a krupobitie zmetie útočisko ľži a vody zaplavia skrýšu.“ Izaiáš 28,16.17.

„No dnes milosrdenstvo prosí hriešnika. „Ako žijem, hovorí Pán, Hospodin, nemám záľubu v smrti bezbožného, ale v tom, aby sa bezbožný odvrátil od svojej cesty a žil; obráťte sa, obráťte sa od svojich zlých ciest! Prečo máte zomrieť?“ Ezechiel 33:11. Hlas, ktorý dnes hovorí k nekajúcim, je hlasom Toho, ktorý v úzkosti srdca zvolal, keď hľadel na mesto svojej lásky: „Jeruzalem, Jeruzalem, ktorý zabíjaš prorokov a kameňuješ tých, čo sú k tebe poslaní! Koľkokrát som chcel zhromaždiť tvoje deti, ako sliepka zhromažďuje svoje kuriatka pod krídla, a nechceli ste! Hľa, váš dom sa vám ponecháva pustý.“ Lukáš 13:34, 35, R.V. V Jeruzaleme Ježiš videl symbol sveta, ktorý zavrhol a opovrhol Jeho milosťou. Plakal, ó zatvrdilé srdce, nad tebou! Aj keď sa Ježišove slzy preliali na vrchu, Jeruzalem sa ešte mohol kajať a uniknúť svojmu údelu. Dar neba ešte krátky čas čakal na jeho prijatie. Tak aj tebe, ó srdce, Kristus ešte stále hovorí prízvukom lásky: „Hľa, stojím pri dverách a klopem; ak niekto počuje môj hlas a otvorí dvere, vojdem k nemu a budem s ním večerať a on so mnou.“ „Hľa, teraz je čas príhodný; hľa, teraz je deň spasenia.“ Zjavenie 3:20; 2. Korint'anom 6:2.“

„Vy, ktorí zakladáte svoju nádej na sebe, staviate na piesku. No ešte nie je neskoro uniknúť hroziacej skaze. Skôr než sa strhne búrka, utečte k istému základu. „Takto hovorí Pán Hospodin: Hľa, kladiem na Sione za základ kameň, osvedčený kameň, vzácny uholný kameň, pevný základ; kto verí, nebude sa ponáhľať.“ „Obráťte sa ku mne a budete spasení, všetky končiny zeme, lebo ja som Boh a niet iného.“ „Neboj sa, lebo ja som s tebou; neobzerať sa úzkostlivo, lebo ja som tvoj Boh. Posilním ťa, áno, pomôžem ti, áno, podopriem ťa pravcou svojej spravodlivosti.“ „Nebudete zahanbení ani uvedení do rozpakov na veky vekov.“ Izaiáš 28:16, R.V.; 45:22; 41:10; 45:17.“ Myšlienky z vrchu blahoslavenstiev, 150–152.

V tejto štúdií budeme pokračovať v nasledujúcom článku.